

„Kuus rubla eimest teist ja kolmat lorda, kopsi — jahulott on läinud.

Ja nii lähewad kõik heeringa tünder, subtrufott, kohwi-natulene, sigarid, hülsenid, paberosid ja tubak!

Kui kõik müüdüd, tegi see koku kolm kopikat alla kahesaja rubla.

„Mis saab säält wõlglastele, wõi mis minule!“ lausub pristaw pool pilkawalt endise Leppitu Jaani otša waadates, kes pää longus pristawi ligidal seisab.

„No, wõlausaldajad igaüks wana wiitelise ifka saawad!“ ütles üks linnamees pilgates ja läheb uksest wälja.

Jaani wõtab tastust rätiku ja häigab üle filmade. Ta teeb nagu pühits ta higi, kuid siiski tunneb ta, et midagi nagu soolast suhu tuleb.

Leppitu Jaan on „pankrotti“ jäänud. Talu eest saadud tuhanded on „lendu“ läinud, ehk nagu ta ise sõbra-dele ohkades tähendas: „Kõik läks wett wedama!“

Mari on laatsaretis haige. Linna õht ja rasked mured on ta pääle halwasti mõjunud Kats poega läitwad küll koolis, aga sellega nüüd edaspidi koolitada, kui mingit warandust ei ole?

„Mis ja nüüd pääle hakkad?“ küsis teegi tuttav Jaanilt.

„Mis muud, kui labidamehiks, tööd ostan ma ifka teha.“ Ega see terwist ei risu!“

„Parem mine maale ja katsu jälle põllutööga!“ andis tuttav sõbralikku nõuu.

„Saagu mis saab, teise sulajeks ma maale ei lähe. Mul weel kats tugewat pihta, els ma katsu higitada!“

Nii arwas Jaan. Kas ta aga ial halja oksale saab, see on teine küsimus. D. Gr.

Tulus ja tarwiline.

Tuht on hää heinamaa wäetis. Pääle lehelise walmistamise peetakse tubast wähe lugu. Kui teda maa-pidamises ta palju ei saada, siiski maksab teda hoolega koguda, sest puutuht on kaaliga, wõswohõpuga ja teiste taimetoidustegea hää rammu heinamaadele. üks põllu-mees jutustab, et tal küll kuiwa heinamaad olnud, kus heinasaal ifka wähemaks jäänud. Lehesjed kuiwanawad

ja purunenud kogumise ajal ära, nõnda, et heinasaal pool koormat wõi 20 leistikat ja weel wähemgi wafamaast olnud, sellepärast wõtnud ta nõuiks rammutama hakata. Aga mislega rammutada? Lauda sõnnikut olnud wähe ja sunnitsõnnikut osta ei olla wõimalik olnud. Tulnud meelde, et tal tuhta olnud kogutud, ja see olla ju kuulu järele hää heinamaa wägi. Waja katsuda. Olnud parajasti lewadene aeg, lumi olnud ära sulanud, maa aga alles külmetanud. Peremees wõtnud lahjast heinamaast 2 wafamaad wälja, lastnud sambla, mida ifka lahja heinamaa pääl leidub, ära äestada, külinud siis lohe wafamaale 5 wafka tuhta pääle ja äestanud siise. Järeldus olnud hää. Nohi hakanud waremalt kaswama kui kõrwal olewa wäetamata heinamaa pääl, olnud pisem ja passem ning ta parem — walge ristithein ja muud. Saal olnud üle 2 wafamaa 3 koormat, kuna enne kõige paremal ajal poolteist koormat saadud. Seega siis saaks wafamaast kolm-weerand koormat, wõi raha pääle arwatud 3 rbl. rohlem. Selle eest maksab küll tuhta koguda ja heinamaa wäetamiseks tarwitada.

Seda ja teist.

Setu lootus teisese ilmas. Setu tuleb tupp ja kutsub mind potisid ja taidast ostma. Ma ütlesin: „Täna on pühapäew, sul ei sünni laubelda ja kas tead, kuhu pühapäewa rikujad lähwad?“ — Setu kostis: „Aus herr, milles mä noh ei tiija — wet läawäh pörgu.“ Kust ja seda tead! — „Ma — mä oõli maasterah kirikul Pet-sora ligih, sääli kuuli kui kiriherr pütäh (lanslis) jutust pidih.“ Ma ütlesin: „Setu, küll on seal walus pörgu tules põleda.“ Setu ütles: „Ma — ta miä noh sä pelgäh — mul oo täutä müümine selge, wet kuräh pörguh är tiidwä, nä pantwa mu pörguh kõrtsmiesetele tuuma tõrwa müümä, nii oo jälgih paremb elo — mul sääli lah kui töõsil hullal oo.“ — See oli setu lootus pärast furma. R—a.

Me elu on ju wõitluswäli
Ja ootab oma sõjameest,
Ei astu sõber ega weli
Siin wõitlusele sinu eest.

J. Jakobson.